1. Omnis causa primaria plus est influens super causatum suum quam causa universalis secunda.

2. Omne esse superius aut est superius aeternitate et ante ipsam, aut est cum aeternitate, aut est post aeternitatem et supra tempus.

3. Omnis anima nobilis tres habet operationes: nam ex operibus eius est operatio animalis et operatio intellectibilis et operatio divina.

4/5. Prima rerum creatarum est esse et non est ante ipsum creatum aliud.

6. Causa prima superior est omni narratione.

7. Intelligentia est substantia quae non dividitur.

8. Omnis intelligentia scit quod est supra se et quod est sub se; verumtamen scit quod est sub se quoniam est causa ei et scit quod est supra se quoniam acquirit bonitates ab eo.

9. Omnis intelligentiae fixio et essentia est per bonitatem puram quae est causa prima.

10. Omnis intelligentia plena est formis; verumtamen ex intelligentiis sunt quae continent formas minus universales et ex eis sunt quae continent formas plus universales.

11. Omnis intelligentia intelligit res sempiternas quae non destruuntur neque cadunt sub tempore.

12. Primorum omnium quaedam sunt in quibusdam per modum quo licet ut sit unum eorum in alio.

13. Omnis intelligentia intelligit essentiam suam.

14. In omni anima res sensibiles sunt per hoc quod sunt exemplum ei et res intellectibiles in ea sunt quia scit eas.

15. Omnis sciens qui scit essentiam suam est rediens ad essentiam suam reditione completa.

16. Omnes virtutes quibus non est finis pendentes sunt per infinitum primum qui est virtus virtutum.

17. Omnis virtus unita plus est influens quam virtus multiplicata.

18. Res omnes habent entia propter ens primum et res vivae omnes sunt motae per essentiam suam propter vitam primam et res intellectibiles omnes habent scientiam propter intelligentiam primam.

19. Ex intelligentiis est quae est intelligentia divina, quoniam ipsa recipit ex bonitatibus primis quae procedunt ex causa prima receptione multa, et de eis est quae

est intelligentia tantum, quoniam non recipit ex bonitatibus primis nisi mediante intelligentia prima.

20. Causa prima regit res creatas omnes praeter quod commisceatur cum eis.

21. Primum est dives per seipsum et est dives maius.

22. Causa prima est super omne nomen quo nominatur, quoniam non pertinet ei diminutio neque complementum solum, quoniam diminutum est non completum et non potest efficere operationem completam quando est diminutum.

23. Omnis intelligentia divina scit res per hoc quod ipsa est intelligentia et regit eas per hoc quod est divina.

24. Causa prima existit in rebus omnibus secundum dispositionem unam, sed res omnes non existunt in causa prima secundum dispositionem unam.

25. Substantiae unitae intellectibiles non sunt generatae ex re alia.

26. Omnis substantia stans per seipsam est non cadens sub corruptione.

27. Omnis substantia destructibilis non sempiterna aut est composita aut est delata super rem aliam.

28. Omnis substantia simplex est stans per seipsam, scilicet per essentiam suam; nam ipsa est creata sine tempore et est in substantialitate sua superior substantiis temporalibus.

29. Omnis substantia creata in tempore aut est semper in tempore et tempus non superfluit ab ea, quoniam est creata et tempus aequaliter, aut superfluit super tempus et tempus superfluit ab ea quoniam est creata in quibusdam horis temporis.

30. Inter rem cuius substantia et actio sunt in momento aeternitatis et inter rem cuius substantia et actio sunt in momento temporis existens est medium, eet est illud cuius substantia est in momento aeternitatis et operatio in momento temporis.

31. Omnis substantia cadens in quibusdam dispositionibus suis sub aeternitate et cadens in quibusdam dispositionibus suis sub tempore est ens et generatio simul.

1.

56. πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν δευτέρων παραγόμενον καὶ ἀπὸ τῶν προτέρων καὶ αἰτιωτέρων παράγεται μειζόνως, ἀφ' ὧν καὶ τὰ δεύτερα παρήγετο.
57. πᾶν αἴτιον καὶ πρὸ τοῦ αἰτιατοῦ ἐνεργεῖ καὶ μετ' αὐτὸ πλειόνων ἐστὶ ὑποστατικόν.
60. πᾶν τὸ πλειόνων αἴτιον κρεῖττόν ἐστι τοῦ πρὸς ἐλάττονα τὴν δύναμιν λαχόντος καὶ μέρη παράγοντος ὧν θάτερον ὅλων ὑποστατικόν ἐστιν· (...) ἃ δὲ τοῦτο παράγει, τούτων οὐ πάντων ἐστὶν ἐκεῖνο παρακτικόν, δυνατώτερον ἄρα καὶ περιληπτικώτερον.
70. (...) καὶ τοῦ δευτέρου πάλιν ἐνεργοῦντος κἀκεῖνο συνεργεῖ, διότι πᾶν, ὅπερ ἂν ποιῇ τὸ δεύτερον, συναπογεννᾷ τούτῳ καὶ τὸ αἰτιότερον· καὶ ἀπολιπόντος ἐκείνου τοῦτο ἔτι πάρεστιν.
71. (...) τῶν ὁλικωτέρων προενεργούντων, τῶν δὲ μερικωτέρων ἐπὶ ταῖς ἐκείνων ἐνεργείαις τὰς ἑαυτῶν μεταδώσεις χορηγούντων τοῖς μετέχουσιν.

2.

88. πᾶν τὸ ὄντως ὂν ἢ πρὸ αἰῶνός ἐστιν ἢ ἐν τῷ αἰῶνι ἢ μετέχον αἰῶνος.
87. (...) τὸ ἄρα ὂν ὑπὸ πλειόνων μετέχεται ἢ ὁ αἰών.

3.

201. πᾶσαι αἱ θεῖαι ψυχαὶ τριπλᾶς ἔχουσι ἐνεργείας, τὰς μὲν ὡς ψυχαί, τὰς δὲ ὡς νοῦν ὑποδεξάμεναι θεῖον, τὰς δὲ ὡς θεῶν ἐξηρτημέναι.

4/5.

138. πάντων τῶν μετεχόντων τῆς θείας ἰδιότητος καὶ ἐκθεουμένων πρώτιστόν ἐστι καὶ ἀκρότατον τὸ ὄν.
177. (...) εἰ οὖν ἐκεῖνοι [= οἱ ἀνωτέρω νόες] δι' ἐλαττόνων πλειόνα παράγουσιν, ὁλικώτερα τὰ ἐν αὐτοῖς εἴδη.
176. (...) καὶ ἐν ἀλλήλοις ἐστὶν ἡνωμένως [= ἕκαστον τῶν νοερῶν εἰδῶν] καὶ χωρὶς ἕκαστον διακεκριμένως.
125. ἐκφαίνεται μὲν οὖν ἕκαστος τῶν θεῶν οἰκείως ταῖς τάξεσιν ἐν αἷς ποιεῖται τὴν ἔκφανσιν, πρόεισι δὲ ἐντεῦθεν ἄχρι τῶν ἐσχάτων διὰ τὴν γεννητικὴν τῶν πρώτων δύναμιν.
182. πᾶς θεῖος νοῦς ὑπὸ ψυχῶν μετέχεται θείων.
183. πᾶς νοῦς μετεχόμενος μέν, νοερὸς δὲ μόνον ὄν, μετέχεται ὑπὸ ψυχῶν οὔτε θείων οὔτε νοῦ καὶ ἀνοίας μεταβολῇ γινομένων.

6.

123. πᾶν τὸ θεῖον αὐτὸ μὲν διὰ τὴν ὑπερούσιον ἕνωσιν ἄρρητόν ἐστι καὶ ἄγνωστον πᾶσι τοῖς δευτέροις, ἀπὸ δὲ τῶν μετεχόντων ληπτόν ἐστι καὶ γνωστόν· διὸ μόνον τὸ πρῶτον παντελῶς ἄγνωστος, ἅτε ἀμέθεκτον ὄν.
11. (...) ἡ γὰρ τῶν αἰτίων γνῶσις ἐπιστήμης ἐστὶν ἔργον, καὶ τότε λέγομεν ἐπίστασθαι, ὅταν τὰ αἴτια γνωρίσομεν τῶν ὄντων.
18. (...) πᾶν τὸ ὑποστατικόν τινος κρεῖττόν ἐστι τῆς τοῦ ὑφισταμένου φύσεως.

7.

171. πᾶς νοῦς ἀμέριστός ἐστι οὐσία.
15. (...) οὐ γὰρ ὅλον ὅλῳ συνάπτηται ἑαυτῷ τὸ μεριστὸν διὰ τὸ τῶν μερῶν χωρισμόν, ἄλλων ἀλλαχοῦ κειμένων.

8.

173. πᾶς νοῦς νοερῶς ἐστι καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὰ μετ' αὐτόν· τὰ μὲν γάρ ἐστι κατ' αἰτίαν, ὅσα μετ' αὐτόν, τὰ δὲ κατὰ μέθεξιν, ὅσα πρὸ αὐτοῦ.

9.

—

10.

177. πᾶς νοῦς πλήρωμα ὢν εἰδῶν, ὁ μὲν ὁλικωτέρων, ὁ δὲ μερικωτέρων ἐστι περιεκτικὸς εἰδῶν.

11.

172. πᾶς νοῦς αἰδίων ἐστι προσεχῶς καὶ ἀμετάβλητων κατ' οὐσίαν ὑποστάτης.
174. πᾶς νοῦς τῷ νοεῖν ὑφίστησι τὰ μετ' αὐτόν, καὶ ἡ ποίησις ἐν τῷ νοεῖν, καὶ ἡ νόησις ἐν τῷ ποιεῖν.

12.

103. πάντα ἐν πᾶσιν, οἰκείως δὲ ἐν ἑκάστῳ.

13.

167. πᾶς νοῦς ἑαυτὸν νοεῖ.
169. (...) εἰ γὰρ ἑαυτὸν νοεῖ καὶ ταὐτὸν νοῦς καὶ νοητόν, καὶ ἡ νόησις τῷ νῷ ταὐτὸν καὶ τῷ νοητῷ.
168. πᾶς νοῦς κατ' ἐνέργειαν οἶδεν ὅτι νοεῖ.
173. πᾶς νοῦς νοερῶς ἐστι καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὰ μετ' αὐτόν (...) ἀλλὰ μὲν καὶ τὰ μετ' αὐτὸν νοερῶς ἐστιν.

14.

195. πᾶσα ψυχὴ πάντα ἐστὶ τὰ πράγματα, παραδειγματικῶς μὲν τὰ αἰσθητά, εἰκωνικῶς δὲ τὰ νοητά.

15.

83. πᾶν τὸ ἑαυτοῦ γνωστικὸν πρὸς ἑαυτὸ πάντῃ ἐπιστρεπτικόν ἐστιν.

16.

92. πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἀπείρων δυνάμεων μιᾶς ἐξῆπται τῆς πρώτης ἀπειρίας ἥτις οὐχ ὡς μετεχομένη δύναμις ἐστιν.

17.

95. πᾶσα δύναμις ἑνικώτερα οὖσα τῆς πληθυνομένης ἀπειρότερα.

18.

102. πάντα μὲν τὰ ὁποσοῦν ὄντα ἐκ πέρατός ἐστι καὶ ἀπείρου διὰ τὸ πρώτως ὄν· πάντα δὲ τὰ ζῶντα ἑαυτῶν κινητικά ἐστι διὰ τὴν ζωὴν τὴν πρώτην· πάντα δὲ τὰ γνωστικὰ γνώσεως μετέχει διὰ τὸν νοῦν τὸν πρῶτον.

19.

111. πάσης τῆς νοερᾶς σειρᾶς οἱ μέν εἰσι θεῖοι νόες, ὑποδεξάμενοι θεῶν μεθέξεις, οἱ δὲ νόες μόνον.

20.

122. πᾶν τὸ θεῖον καὶ προνοεῖ τῶν δευτέρων καὶ ἐξῄρηται τῶν προνοουμένων.

21.

127. πᾶν τὸ θεῖον ἁπλοῦν πρώτως ἐστὶ καὶ μάλιστα, καὶ διὰ τοῦτο αὐταρκέστατον.

22.

131. (...) οὔτε γὰρ τὸ ἐλλεῖπον οἰκεῖον τοῖς θεοῖς οὔτε τὸ πλῆρες μόνον. τὸ μὲν γὰρ ἐλλεῖπον πᾶν ἀτελὲς ὑπάρχει, καὶ ἄλλο τέλειον ποιεῖν, αὐτὸ μὴ τέλειον ὑπάρχον, ἀμέχανον.

23.

134. πᾶς θεῖος νοῦς νοεῖ μὲν ὡς νοῦς, προνοεῖ δὲ ὡς θεός.

24.

142. πᾶσι μὲν οἱ θεοὶ πάρεισιν ὡσαύτως, οὐ πάντα δὲ ὡσαύτως τοῖς θεοῖς πάρεστιν, ἀλλ' ἕκαστα κατὰ τὴν αὐτῶν τάξιν τε καὶ δύναμιν μεταλαγκάνει τῆς ἐκείνων παρουσίας.

25.

45. πᾶν τὸ αὐθυπόστατον ἀγενητόν ἐστιν.

26.

46. πᾶν τὸ αὐθυπόστατον ἄφθαρτόν ἐστιν.

27.

48. πᾶν τὸ μὴ ἀΐδιον ἢ σύνθετόν ἐστιν ἢ ἐν ἄλλῳ ὑφέστηκεν.

28.

47. πᾶν τὸ αὐθυπόστατον ἀμερές ἐστι καὶ ἁπλοῦν.

29.

51. πᾶν τὸ αὐθυπόστατον ἐξῄρηται τῶν ὑπὸ χρόνου μετρουμένων κατὰ τὴν οὐσίαν.

30.

55. πᾶν τὸ κατὰ χρόνον ὑφεστὸς ἢ τὸν ἀεὶ χρόνον ἐστὶν ἢ ποτὲ ἐν μέρει χρόνου τὴν ὑπόστασιν κεκτημένον.

31.

106. παντὸς τοῦ πάντῃ αἰωνίου κατά τε οὐσίαν καὶ ἐνέργειαν καὶ τοῦ τὴν οὐσίαν ἔχοντος ἐν χρόνῳ μέσον ἐστὶ τὸ πῇ μὲν αἰώνιον, πῇ δὲ χρόνῳ μετρούμενον.

32.

107. πᾶν τὸ πῇ μὲν αἰώνιον, πῇ δὲ ἔγχρονον ὄν τε ἐστιν ἅμα καὶ γένεσις.
116. πᾶς θεὸς μεθεκτός ἐστι, πλὴν τοῦ ἑνός. ὅτι μὲν γὰρ ἐκεῖνο ἀμέθεκτον, δῆλον, ἵνα μὴ μετεχόμενον καὶ τινὸς διὰ τοῦτο γενόμενον μηκέτι πάντων ὁμοίως ᾖ τῶν τε προόντων καὶ τῶν ὄντων αἴτιον. ὅτι δὲ αἱ ἄλλαι ἑνάδες μετέχονται ἤδη, δείξομεν οὕτως.
3. πᾶν τὸ γινόμενον ἓν μεθέξει τοῦ ἑνὸς γίνεται ἕν.
4. πᾶν τὸ ἡνώμενον ἕτερόν ἐστι τοῦ αὐτοενός.

D’Ancona
Istituto italiano per gli Studi Filosofici
Napoli 12/10/2022